

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 126.654 van 19 december 2003

A. 64.335/VIII-3792

In zake: **VANHALST** Jean-Claude,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Vincent DE WOLF, advocaat,
Guldenvlieslaan 68/9
1060 Brussel,

tegen:

1. **de stad Brussel**,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Walter MULS, advocaat,
Antoine Dansaertstraat 92
1000 Brussel,
2. **het Brussels Hoofdstedelijk Gewest**,
vertegenwoordigd door zijn regering,
dat woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Pierre LAMBERT, advocaat,
Defrélaan 19
1180 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIIIe KAMER,

Gezien het op 30 juni 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij Jean-Claude VANHALST de nietigverklaring vordert van:

- " 1. de beslissing van 7 augustus 1989 waarbij de burgemeester van de stad Brussel hem bij wijze van tuchtstraf vier dagen schorst;
2. de beslissing van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 6 juni 1995, waarbij de vordering van verzoeker d.d. 19 februari 1995 wordt afgewezen, die ertoe strekte te verkrijgen dat hem ervan akte werd verleend "dat de tuchtrechtelijke beslissing tot vier dagen schorsing,

genomen op 7 augustus 1989 door de burgemeester van Brussel, nooit uitwerking heeft gehad en nooit definitief is geweest of zal zijn, wegens de kennelijk onredelijke termijn gedurende welke de provinciegouverneur van Brabant, als beroepsinstantie, geen uitspraak heeft gedaan;"

Gezien de memorie van antwoord van de tweede verwerende partij en de memorie van wederantwoord die regelmatig zijn uitgewisseld;

Gezien het verslag van mevr. DAGNELIE, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 22 april 2003, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 19 september 2003, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 7 november 2003;

Gezien de brief van 12 november 2003, waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de openbare terechtzitting van 5 december 2003;

Gehoord het verslag van mevr. GEHLEN, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. LAURENT, loco Mr. DE WOLF, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. HENDRICKX, loco Mr. LAMBERT, advocaat, die voor de tweede verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer KOVALOVSKY, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende gegevens dienstig zijn voor het onderzoek van de zaak:

1. Verzoeker, indertijd hoofdinspecteur van politie in de stad Brussel, is bij wijze van tuchtstraf vier dagen geschorst, een beslissing die op 7 augustus 1989 is genomen door de burgemeester van de stad. Op 24 augustus 1989 is hij daarvan mondeling op de hoogte gebracht. Diezelfde dag stuurt hij een protestbrief naar de hoofdcommissaris van politie.

2. Op 4 september 1989 stelt verzoeker bij de provinciegouverneur van Brabant het beroep in waarin is voorzien in artikel 180, derde lid, van de gemeentewet.

3. Op 1 juni 1990 schrijft de dienst Toezicht van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, als antwoord op een brief van de stad Brussel van 1 maart 1990, het volgende naar het college van burgemeester en schepenen aangaande de beslissing van 7 augustus 1989: "Als antwoord op uw bovengenoemde brief aangaande het bovenvermelde onderwerp, kan ik u medelen dat de termijn om uitspraak te doen over de betrokken beslissing, verstreken is". Van deze brief wordt op 10 augustus 1990 aan verzoeker kennis gegeven, wat opgetekend wordt in een administratief proces-verbaal.

4. Op 10 oktober 1994 schrijft verzoeker de Minister-President van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest aan. Hij vraagt of er een beslissing is genomen omtrent zijn beroep van 4 september 1989 en stelt voorts het volgende:

" Zo niet dient ervan uit te worden gegaan dat, aangezien sedert meer dan vijf jaar geen enkele beslissing genomen is aangaande feiten waarvoor ik vervolgd ben (daar de gouverneur geen beslissing genomen heeft, is de beslissing van de burgemeester van 7 augustus 1989 nooit definitief geworden en heeft ze nooit uitwerking gehad), de redelijke termijn, zoals die onderkend is in de rechtspraak van de Raad van State, niet in acht is genomen en ten aanzien van mij geen straf meer kan worden uitgesproken voor de feiten die mij ten laste waren gelegd; die straf dient dus te worden doorgehaald in mijn persoonlijk dossier".

5. Op 30 januari 1995 meldt de Minister-President van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ontvangst van de brief van 10 oktober 1994 en deelt hij verzoeker het volgende mee:

" Het is duidelijk dat destijds alleen de provinciegouverneur van Brabant gemachtigd was toezicht in tuchtzaken uit te oefenen.

Wij hebben de betrokken diensten om informatie gevraagd. Tot op heden zijn wij niet op de hoogte gebracht van het gevolg dat aan het betrokken beroep is gegeven. De termijn om uitspraak te doen over dat dossier is klaarblijkelijk verstreken.

De bepalingen van artikel 309 van de nieuwe gemeentewet zijn feitelijk van toepassing op uw geval: na vier jaar kan de schorsing op uw verzoek doorgehaald worden door de overheid die ze heeft uitgesproken".

6. Op 19 februari 1995 schrijft de advocaat van verzoeker een aangetekende brief naar de Minister-President van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, waarin weer een overzicht wordt gegeven van de voorgeschiedenis en vervolgens het volgende uiteengezet wordt:

" Ik ben zo vrij hierop uw aandacht te vestigen en in herinnering te brengen dat het beroep dat de heer VANHALST op 4 september 1989 heeft ingesteld, geen beroep was in het kader van het administratief toezicht, maar een hoger beroep, geregeld bij artikel 180, derde lid, van de vroegere gemeentewet.

Daarin trad de gouverneur op als tuchtcollege in hoger beroep en had hij de plicht binnen een redelijke termijn uitspraak te doen.

Aangezien het beroep binnen de wettelijke termijn ingesteld was, was het ontvankelijk. De beslissing van 7 augustus 1989 van de burgemeester van Brussel, waarbij de heer VANHALST een tuchtstraf wordt opgelegd, was dus niet definitief.

Aangezien de gouverneur van Brabant geen uitspraak heeft gedaan gedurende meer dan vier jaar, volgt daaruit dat de tuchtrechtelijke beslissing niet binnen een redelijke termijn is genomen, zoals die blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State; er moet bijgevolg van worden uitgegaan dat de heer VANHALST nooit een tuchtstraf heeft ondergaan.

Gelet op het bovenstaande gaat het niet aan dat de heer VANHALST een verzoek indient tot doorhaling van een tuchtstraf die niet bestaat.

Bij deze verzoek ik u, in uw hoedanigheid van opvolger van de overheid die er destijds mee belast was uitspraak te doen over de beroepen ingesteld tegen tuchtrechtelijke beslissingen uitgevaardigd door de burgemeesters van het Brussels Gewest,

- mijn cliënt ervan akte te verlenen dat de tuchtrechtelijke beslissing tot 4 dagen schorsing, genomen op 7 augustus 1989 door de burgemeester van Brussel, nooit uitwerking heeft gehad, nooit definitief is geweest of zal zijn, wegens de kennelijk onredelijke termijn gedurende welke de provinciegouverneur van Brabant, als beroepsinstantie, geen uitspraak heeft gedaan;"

- erop toe te zien dat het persoonlijk dossier van mijn cliënt bij de gemeentepolitie van Brussel geen enkele vermelding bevat betreffende de tuchtsanctie die hem in 1989 is opgelegd.

Om de rechten van mijn cliënt veilig te stellen, ben ik genoodzaakt u te vragen deze brief te beschouwen als een aanmaning in de zin van artikel 14, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State".

7. Dit is het antwoord dat op 6 juni 1995 op die brief is
gegeven:
" (...)

Wij hebben kennisgenomen van de betrokken brief.

In de brief verzoekt u mij uw cliënt ervan akte te verlenen dat de tuchtrechtelijke beslissing waarbij de burgemeester van Brussel uw cliënt 4 dagen schorst, nooit uitwerking heeft gehad en niet definitief kan zijn omdat de gouverneur van Brabant niet binnen een redelijke termijn uitspraak heeft gedaan over die zaak.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat tuchtstraffen en preventieve schorsingen, die uitsluitend onder het algemeen toezicht vallen, altijd onmiddellijk uitvoerbaar zijn, niettegenstaande het feit dat ze nog geschorst of nietigverklaard kunnen worden door de toezichthoudende overheid.

Wat betreft de beslissingen waartegen beroep kan worden ingesteld, heeft zulk een beroep geen opschortende werking voor de tenuitvoerlegging van de tuchtstraf.

Voor het overige verwijs ik naar de brief die op 30 januari 1995 aan de heer VANHALST is gericht.

(...)"

Dat is de bestreden handeling;

Overwegende dat verzoeker ter adstructie van zijn beroep een enig middel aanvoert, dat meer bepaald is ontleend aan schending van het begrip redelijke termijn, "voorzover de provinciegouverneur van Brabant, die geadieerd was omtrent een beroep tegen een tuchtrechtelijke beslissing, gewezen door de burgemeester van de stad Brussel, gedurende 5 jaar geen uitspraak heeft gedaan";

Overwegende dat dat middel geen betrekking heeft op het besluit van 7 augustus 1989 waarbij de burgemeester verzoeker bij wijze van tuchtstraf vier dagen schorst; dat het verzoekschrift, voorzover het gericht is tegen die handeling, geen enkel rechtsmiddel bevat; dat het beroep, wat het eerste onderwerp betreft, niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat het tweede onderwerp van het beroep de beslissing is "van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 6 juni 1995, waarbij de vordering van verzoeker d.d. 19 februari 1995 wordt afgewezen, die ertoe strekte te verkrijgen dat hem ervan akte werd verleend dat "de tuchtrechtelijke beslissing tot vier dagen schorsing, genomen op 7 augustus 1989 door de burgemeester van

Brussel, nooit uitwerking heeft gehad en nooit definitief is geweest of zal zijn, wegens de kennelijk onredelijke termijn gedurende welke de provinciegouverneur van Brabant, als beroepsinstantie, geen uitspraak heeft gedaan""; dat verzoeker in zijn laatste memorie uitlegt dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk geweigerd heeft gevolg te geven aan zijn verzoek van 19 februari 1995, en dat die weigeringsbeslissing hem nadeel berokkent voorzover ze het mogelijk heeft gemaakt dat de tuchtstraf in zekere mate uitwerking had; dat hij stelt dat hij zonder die straf een blanco tuchtdossier zou hebben en de nadelige rechtsgevolgen die die straf met zich meebrengt, te wijten zijn aan de weigering die straf in zijn tuchtdossier te schrappen;

Overwegende dat het beroep uitgeoefend door verzoeker op basis van artikel 180, derde lid, van de gemeentewet van 30 maart 1836, een beroep tot herziening is, en dat de overheid die daaromtrent geadieerd is, dat wil zeggen de provinciegouverneur en vervolgens de tweede verwerende partij, die bevoegd is geworden door toepassing van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen, de verplichting had over dat beroep uitspraak te doen; dat ze heeft nagelaten dat te doen; dat verzoeker haar niet heeft aangemaand om over zijn beroep uitspraak te doen, maar om de conclusies te trekken uit de ontstentenis van beslissing; dat de tweede verwerende partij, door te antwoorden zoals zij heeft gedaan, de rechtsordening geenszins gewijzigd heeft en het bestaan van de straf, waarvan de gevolgen van rechtswege gelden, noch bevestigd noch ontkracht heeft; dat het denkbaar is dat verzoeker wenst dat een schending van de redelijke termijn bestraft wordt, maar hij zulks niet kan bereiken op de wijze waarop hij dat heeft geprobeerd, aangezien de brief van 6 juni 1995 geen handeling is die nadeel kan berokkenen; dat het beroep niet-ontvankelijk is wat het tweede onderwerp ervan betreft,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op negentien december tweeduizend drie door:

de Hr.	GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	DAURMONT,	staatsraad,
Mevr.	GEHLEN,	staatsraad,
Mevr.	SCHMITZ,	toegevoegd griffier.

De toegevoegd Griffier,

De Voorzitter,

V. SCHMITZ

J.-Cl. GEUS

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.